

også, fordi det bl.a. var SF, der var modstræbende i den her sag.

Om jeg har besøgt Horsens Statsfængsel? Det har jeg faktisk ikke, men det er ikke særlig afgørende for den her sag, for vi ved udmærket godt, at vilkårene i Horsens Statsfængsel – det er et meget gammelt fængsel – er præget af, at der i høj grad har fundet indsmugling af narko sted. Det er et problem, som fængselsmyndighederne har forsøgt at gøre noget ved, og det må vi så også prøve at støtte dem i.

Men det ændrer altså ikke ved, at SF er alt for slap i sin retspolitik.

Sonja Albrink (CD):

Disse to forslag er jo en udløber af et endog meget langt forarbejde, eftersom Straffelovrådet jo faktisk har kigget på spørgsmålet om behov for en egentlig straffuldbyrdslov siden midten af 1980'erne.

Nu er lovforslagene fremsat, og de tager som sagt i høj grad udgangspunkt i det arbejde, som har fundet udtryk i Straffelovrådets betænkning fra 1998.

I CD har vi som sagt i flere tilfælde bl.a. været medforslagsstillere til beslutningsforslag, hvor vi har advokeret for en mere effektiv afsoning i danske fængsler; det er også nogle af de synspunkter, som vi står fast på, og som vi faktisk måske ikke er helt sikre på bliver opfyldt i lovforslagene. Men det er stadig væk noget, vi kan kigge på under udvalgsbehandlingen.

Vi er meget tilfredse med, at der nu er kommet et detaljeret lovforslag fra regeringen, eftersom det jo giver mulighed for en klar politisk stillingtagen til, hvordan straf skal fuldbyrdes. I CD er vi også meget enige i de overordnede synspunkter, nemlig at fuldbyrdelse af straf skal ske med den fornødne hensyntagen til såvel straffens gennemførelse som til behovet for at hjælpe og påvirke den dømte i en gunstig retning.

Vi er også enige i, at der ikke bør pålægges den straffede andre begrænsninger end dem, der følger af loven, eller som er en følge af selve straffen.

De krav og de ønsker om skærpelse, som CD har til reglerne om administration af straffuldbyrdsen, kan også sagtens indpasses i disse hovedsyn. Man må jo huske på – nu snakker jeg om de personer, som er idømt frihedsstraf – at der faktisk skal en del til, før man bliver idømt en ubetinget fængselsstraf, og at det derfor kun

er ret og rimeligt, at frihedsstraffen medfører begrænsninger i de indsattes muligheder for at agere.

For en meget stor del af de ansatte er der jo ingen problemer i forhold til de rammer, som vi lægger op til i lovforslagene. Men de problemer med de såkaldt stærke fanger og vanekriminelle, som man har haft og fortsat har, og som jeg ikke er sikker på at man måske får endeligt gjort op med ved de forslag, er altså med til at undergrave tilliden til det danske retssystem.

Det mindretal af stærke fanger ødelægger ikke blot tilværelsen for andre indsatte, de vanskeliggør også fængselsfunktionærernes hverdag, og vi kan altså ikke være bekendt, at visse indsatte af frygt ser sig nødsaget til frivilligt at lade sig isolere, og at fængselsbetjentene er utrygge ved deres arbejde.

Vi anerkender, og jeg er også meget glad for og tilfreds med, at vi ved flerårsaftalen for kriminalforsorgen fik skabt et grundlag for at ændre de fysiske rammer, bl.a. for at imødegå stærke fangers tyranni mod medindsatte og ansatte. Vi anerkender også de initiativer, som allerede er taget, men vi mener også, at det er en glimrende lejlighed til under udvalgsarbejdet at få drøftet de tiltag, som tænkes anvendt i forhold til de indsatte, som ikke ønsker at indordne sig. Udvalgsarbejdet må altså vise, hvorvidt lovforslaget og de bemyndigelser, som forudsættes er givet, er tilstrækkelige til at imødekomme de ønsker, som CD har på det her område.

Jeg skal ikke gå ind i de enkelte elementer i lovforslaget om en fuldbyrdelseslov, for der er altså mange, men jeg kan kort nævne, at bl.a. spørgsmålene om udgangstilladelse, prøveløsladelse og overførsel af indsatte er væsentlige, og at vi forventer at få en afklaring af, hvorledes reglerne forventes administreret, og hvilken effekt de vil få i forhold til trivselen i institutionerne.

Mens jeg er i gang med de stærke kontra svage fanger, vil jeg ikke undlade at nævne, at vi i CD godt kunne have ønsket os, at justitsministeren havde haft lidt mere mod og mandshjerte til at tage spørgsmålet om begrænsning af indsatte aktindsigt med i sine lovforslag. Vi er helt enige i, at spørgsmålet rejser principielle problemer, men ikke desto mindre er den almindelige adgang til aktindsigt jo et reelt problem i institutionerne. Det afholder indsatte og ansatte fra at påpege problemer, der burde løses.